JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
PHILIPPE LÉGER
2 päivänä huhtikuuta 1998 *

1. Nyt käsiteltävänä olevalla valituksella Euroopan parlamentti (jäljempänä parlamentti) vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan tuomion, jolla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt Gutiérrez de Quijano y Llorénsin kanteen siltä osin, kuin siinä vaadittiin kumoamaan 10.1.1994 tehty parlamentin päätös, jolla hylättiin Gutiérrez de Quijano y Llorénsin hallinnollinen valitus siitä, että hänen hakemuksensa avoinna olleeseen tulkin virkaan oli hylätty (jäljempänä tuomio tai muutoksenhaunalainen tuomio). [1]

2. Parlamentti perustaa valituksensa pääosin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan rikkomiseen perustuvaan valitusperusteeseen. Tässä määräyksessä kielletään esittämästä uusia perusteita asian käsittelyn aikana. Parlamentti väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kumonneen parlamentin päätöksen sellaisella perusteella, johon kantaja ei ollut vedonnut hallinnollisessa valituksessaan eikä asian kirjallisessa käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

Tosiseikat

3. Muutoksenhaunalaisesta tuomiosta käy ilmi, että Gutiérrez de Quijano y Lloréns oli tullut parlamentin palvelukseen 6.1.1986 espanjan kielen tulkiksi ja että hänet oli siirretty yhteisöjen tuomioistuimeen 1.1.1990.

4. Hän on jo 4.7.1991 ilmoittanut haluavansa palata siihen virkaan, jossa hän oli toiminut parlamentissa ennen siirtoaan, lähettämällä useita tätä koskevia kirjeitä parlamentin toimivaltaisiin yksiköihin. Pyynnöistään huolimatta Gutiérrez de Quijano y Lloréns on saanut kirjallisen vastauksen hakemukseensa vasta 30.7.1992, jolloin parlamentin hallintoasioista vastaava pääosasto lähetti hänelle kirjeen, jossa hänelle ilmoitettiin, että parlamentin tulkkien virat täytetään "kieliyhdistelmien" mukaan eikä sellaisen henkilöstön palvelukseen ottamista ollut suunniteltu, jolla oli vastaava "kielivalikoima" kuin hänellä.

5. Parlamentti on 26.11.1992 julkaissut kilpailua nro PE/161/LA koskevan ilmoituksen [2] espanjan kielen tulkkien palvelukseen ottamiseksi (jäljempänä kilpailuilmoitus). Gutiérrez de Quijano y Lloréns on katsonut, että tässä ilmoituksessa tarkoitettu virka oli samanlainen kuin se, jossa hän oli työskennellyt jo seitsemän vuoden ajan, ja että hänellä oli jopa parempi kielitaito, kuin mitä kilpailuilmoituksessa edellytettiin, minkä vuoksi hän on 11.1.1993 päivätyllä kirjeellä muistuttanut parlamentin henkilöstöjaoston päällikköä siitä, että Euroopan yhteisöjen virka-

* Alkuperäinen kieli: ranska.

1 — Asia T-140/94, Gutiérrez de Quijano y Lloréns v. parlamentti, tuomio 22.5.1996 (Kok. H. 1996, s. II-689).

2 — EYVL C 308 A, s. 8.

miehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 29 artiklan mukaisesti ennen kilpailun järjestämistä on käytettävä siirtomenettelyä, ja uudistanut virallisesti hakemuksensa saada palata tämän toimielimen palvelukseen.

6. Parlamentti on julkaissut 15.3.1993 avointa virkaa koskevan ilmoituksen nro 7281 espanjan kielen tulkin viran nro VI/LA/2759 täyttämiseksi sisäisenä siirtona henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti (jäljempänä avointa virkaa koskeva ilmoitus). Samana päivänä parlamentti on julkaissut myös avointa virkaa koskevan ilmoituksen nro PE/LA/91 saman viran nro VI/LA/2759 täyttämiseksi muista toimielimistä tehtävänä siirtona henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti (jäljempänä siirtoilmoitus).

7. Nämä kaksi ilmoitusta olivat samanlaiset toimenkuvan ja hakijoilta edellytettyjen koulutuksen ja pätevyyden osalta.

8. Näihin edellytyksiin kuuluivat "kyky hoitaa tiettyjä koordinointiin liittyviä tehtäviä" ja "Euroopan yhteisöjen toimivaltaan kuuluvien kysymysten erityistuntemus"; näitä edellytyksiä ei ollut mainittu kilpailuilmoituksessa, vaikka sillä pyrittiin ottamaan palvelukseen virkamiehiä samoihin tehtäviin kuin näissä kahdessa edellä mainitussa muussa ilmoituksessa.

9. Gutiérrez de Quijano y Lloréns on 22.3.1993 hakenut siirtoilmoituksessa tarkoitettua virkaa. Parlamentti on 16.8.1993 päivätyllä kirjeellä hylännyt hakemuksen siitä syystä, että Gutiérrez de Quijano y Llorénsin entiset esimiehet eivät olleet katsoneet voivansa puoltaa hänen siirtohakemustaan, koska hänen suhteensa esimiehiinsä ja useisiin työtovereihinsa olivat vaikeat, silloin kun hän oli parlamentin palveluksessa, ja koska häntä oli tuolloin useita kertoja huomautettu.

10. Gutiérrez de Quijano y Lloréns on valittanut tästä hänen siirtohakemuksensa hylkäävästä päätöksestä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti katsoen, että esitetyt perustelut olivat perusteettomia, liian heikkoja ja henkilöstösääntöihin perustumattomia, sekä väittänyt, että siirtoilmoitus muodosti oikeudelliset rajat, jotka parlamentti oli itselleen asettanut, mistä syystä hänen siirtohakemuksensa olisi voitu hylätä vain vaaditun pätevyyden puuttumisen perusteella.

11. Valittajan hallinnollinen valituskin on hylätty 10.1.1994 kahdesta syystä: nimittävällä viranomaisella on nimitysasioissa laaja harkintavalta, jonka käyttämiseen voidaan puuttua vain, jos se on tehnyt ilmeisen virheen tai käyttänyt harkintavaltaa väärin, ja asiassa 26/68, Fux vastaan komissio, 24.6.1969 annetun tuomion [3] mukaisesti nimittävä viranomainen ei ole velvollinen täyttämään virkaa, varsinkaan silloin kun hakijoita on vain yksi — kuten tässä tapauksessa —, jolloin sillä ei

3 — Kok. 1969, s. 145.

ole minkäänlaisia vertailu- ja valintamahdollisuuksia.

12. Gutiérrez de Quijano y Lloréns on nostanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen tämän edellisessä kohdassa mainitun hylkäävän päätöksen kumoamiseksi.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio

13. Tässä selostetaan vain nyt käsiteltävänä olevan valituksen kannalta merkitykselliset osat muutoksenhaunalaisesta tuomiosta.

14. Gutiérrez de Quijano y Lloréns on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteensa tueksi vedonnut henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohtaan, jossa säädetään seuraavaa:

"1. Ennen toimielimessä avoinna olevan viran täyttämistä nimittävän viranomaisen on tutkittava:

a) voidaanko virka täyttää toimielimen sisäisellä ylennyksellä tai siirrolla,

b) voidaanko järjestää toimielimen sisäinen kilpailu,

c) kolmen Euroopan yhteisön muiden toimielinten virkamiesten tekemät siirtohakemukset,

ja aloitettava tämän jälkeen joko tutkintotodistuksiin tai kokeisiin tai molempiin perustuva kilpailumenettely. Kilpailumenettely vahvistetaan liitteessä III.

Kilpailumenettely voidaan aloittaa myös varalaololuettelon laatimiseksi."

15. Gutiérrez de Quijano y Lloréns on väittänyt, että julkaisemalla kilpailuilmoituksen ennen siirtoilmoitusta parlamentti on poikennut edellä mainitussa säännöksessä säädetystä etusijajärjestyksestä, sillä tässä säännöksessä nimittävälle viranomaiselle asetetaan velvollisuus tutkia muiden toimielinten virkamiesten tekemät siirtohakemukset ennen ulkoisen kilpailun järjestämistä. Parlamentti on sitä vastoin väittänyt, ettei kilpailuilmoituksen julkaiseminen ennen siirtoilmoitusta merkinnyt tässä asiassa henkilöstösääntöjen 29 artiklan rikkomista.

16. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ensinnäkin tuomionsa 42 kohdassa todennut, ettei se, että kilpailuilmoitus julkaistiin ennen kuin siirtoilmoitus "—— *sinänsä välttämättä merkinnyt sitä, että* henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohtaa olisi rikottu, jos —— kilpailussa jätetyt hakemukset otettiin huomioon vasta sen jälkeen, kun siirtoilmoituksen perusteella tehdyt hakemukset oli tutkittu lopullisesti, kuten parlamentti on väittänyt tehneensä ——".

17. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin todennut tuomionsa 43 kohdassa, että yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa joka tapauksessa, että kun nimittävä viranomainen päättää — kuten esillä olevassa asiassa — *siirtyä palvelukseenottomenettelyn* yhdestä vaiheesta toiseen, joka on myöhäisempi vaihe henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa säädetyn järjestyksen mukaan, sen on toimittava niiden sääntöjen rajoissa, jotka se on itse itselleen asettanut avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa, ja "—— varmistettava, että tässä ilmoituksessa asetetut edellytykset ja myöhempiin vaiheisiin liittyvissä ilmoituksissa — varsinkin kilpailuilmoituksessa, kuten tässä tapauksessa — asetetut edellytykset vastaavat toisiaan ——". [4]

4 — Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa tässä kohtaa yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 ja 232/87, Van der Stijl ja Cullington v. komissio, 28.2.1989 annettuun tuomioon (Kok. 1989, s. 511, 52 kohta), jossa todetaan seuraavaa: "Muunlainen tulkinta tekisi merkityksettömiksi henkilöstösääntöjen 29 artiklan säännökset, jotka edellyttävät toimielinten tutkivan ennen avoimen kilpailun järjestämistä, voidaanko virka täyttää sisäisen palvelukseenoton kautta. Jos toimielimet voisivat muuttaa viranhakuedellytyksiä menettelyn vaiheesta toiseen erityisesti näitä edellytyksiä lieventämällä, toimielimet olisivat itse asiassa vapaita järjestämään ulkoisia palvelukseenottomenettelyjä ilman, että niiden tarvitsisi tutkia sisäisiä hakemuksia."

18. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tässä asiassa todennut tuomionsa 44 ja 45 kohdassa, että kyseisten ilmoitusten vertaamisen perusteella selviää, ettei oikeuskäytännössä edellytettyä tarkkaa vastaavuutta ole noudatettu. [5] Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tässä hylännyt väitteet, jotka se oli tuomion 39 kohdassa mainitussa kirjallisessa kysymyksessään kehottanut parlamenttia esittämään selitykseksi sille, miksi siirtoilmoituksessa oli kaksi sellaista edellytystä, joita kilpailuilmoituksessa ei ollut.

19. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näitä riidanalaisia lisäedellytyksiä analysoituaan tuomionsa 46 kohdassa päätynyt siihen, että siirtoilmoitus sisälsi ankarampia edellytyksiä kyseistä virkaa koskevaan palvelukseenottomenettelyyn osallistumiselle kuin kilpailuilmoitus.

20. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuomionsa 46 kohdassa katsonut tästä johtuvan, että "—— nimittävä viranomainen ei ole enää voinut noudattaa niitä rajoja, jotka se oli alun perin itselleen asettanut julkaisemalla henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan mukaisen järjestyksen vastaisesti —— [kilpailu]ilmoituksen ennen avointa virkaa koskevan —— ilmoituksen —— ja siirtoilmoituksen —— julkaisemista, eikä rajoja, jotka se oli myöhemmin asettanut julkaistessaan nämä kaksi viimeksi mainittua ilmoitusta. Koska nämä ilmoitukset koskivat samaa virkaa, nimittävä viranomainen esti näille ilmoituksille henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa asetetun olennaisen tehtävän toteutumisen palvelukseenottomenettelyssä, sillä ilmoitusten olennaisena tehtävänä on antaa asianomaisille mahdollisimman tarkat tiedot

5 — Kyseisten ilmoitusten eroavuuksista ks. tämän ratkaisuehdotuksen 8 kohta.

niistä edellytyksistä, joiden täyttymistä vaaditaan kyseiseen virkaan pääsemiseksi — — ".

21. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt tuomionsa 48 kohdassa parlamentin väitteet siitä, että vaikka se oli julkaissut kilpailuilmoituksen ennen siirtoilmoitusta, se olisi todellisuudessa noudattanut henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa säädettyä etusijajärjestystä, sillä se oli tutkinut kilpailuilmoituksen perusteella saapuneet hakemukset vasta siirtoilmoitusten perusteella tehtyjen hakemusten lopullisen tutkimisen jälkeen, "— — koska kilpailuilmoituksessa asetetut edellytykset olivat lievemmät kuin siirtoilmoituksessa asetetut, joten kantajan hakemus oli tutkittu siirtoilmoituksen perusteella, jossa oli asetettu ankarammat edellytykset kuin kilpailuilmoituksessa".

22. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuomionsa 49 kohdassa tästä päätellyt, että "— — kantajan hakemus — — oli hylätty sääntöjenvastaisesti, jolloin oli rikottu henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohtaa, jossa edellytetään, että palvelukseenottomenettelyn eri vaiheissa julkaistavissa ilmoituksissa asetetut edellytykset pysyvät samoina".

23. Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt Gutiérrez de Quijano y Llorénsin kanteen lausuen tuomionsa 51 kohdassa seuraavaa: "Näin ollen 10.1.1994 tehty parlamentin päätös, jolla on hylätty kantajan hallinnollinen valitus siitä, että hänen hakemuksensa [siirto]ilmoituksessa tarkoitettuun virkaan oli hylätty, on kumottava ilman, että olisi tarpeen tutkia kantajan muita kanneperusteita tai ryhtyä hänen pyytämiinsä asian selvittämistoimiin."

Muutoksenhaku

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeus esittää "peruste"

24. Parlamentti vetoaa valituksessaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi ratkaissut asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan vastaisesti (jäljempänä 48 artiklan 2 kohta). Tässä kohdassa määrätään seuraavaa:

"Asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu kirjallisen käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin." [6]

6 — Sanamuoto on sama kuin yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 42 artiklan 2 kohdassa.

25. Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on omasta aloitteestaan esittämällä parlamentille eräitä kysymyksiä *esittänyt uuden perusteen asian käsittelyn kuluessa*, kun se on kumonnut parlamentin päätöksen sillä perusteella, että siirtoilmoituksen ja kilpailuilmoituksen tekstit olivat erilaiset, vaikka Gutiérrez de Quijano y Lloréns ei ollut vedonnut tähän perusteeseen.

26. Väitettä siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi toiminut vastoin 48 artiklan 2 kohtaa, ei voida hyväksyä.

27. Tämä määräys on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen II osaston 1 luvussa, ja se kuuluu tässä tuomioistuimessa käytävää kirjallista käsittelyä koskeviin sääntöihin. Sen sisältämä uusien perusteiden esittämiskielto on ymmärrettävissä vain niin, ettei se koske ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta, koska se on osoitettu asianosaisille.

28. Riittää nimittäin, kun todetaan, että vaatimusten perusteet ovat määritelmänsäkin puolesta sellaisia, joita ainoastaan oikeusriidan osapuolet voivat esittää. Kyse on osapuolten vaatimusten pukemisesta oikeudelliseen asuun, jotta ne voidaan esittää tuomioistuimessa. Näin ollen yhteisöjen tuomioistuimessa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käytävää oikeudenkäyntiä koskevissa säännöksissä ja määräyksissä tarkoitetaan vaatimusten perusteista puhuttaessa välttämättä asianosaisten esittämiä perusteita. Kannekirjelmän on nimenomaan sisällettävä "yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista". [7]

29. Vastaavasti uudet perusteet, joiden esittäminen asian käsittelyn kuluessa on joitakin poikkeuksia lukuun ottamatta kiellettyä, ovat sellaisia, joita ainoastaan asianosaiset voivat esittää, kuten sekä kiellon sanamuoto että sen tarkoitus osoittavat.

30. Koko 48 artikla koskee asianosaisia. Sen 1 kohdassa määrätään seuraavaa: "Vastauksessaan *asianosainen*" ja vain asianosainen "voi vedota lisänäyttöön. *Asianosaisen* on kuitenkin ilmoitettava syy, miksi näyttöön ei ole vedottu aikaisemmin." [8] Sen 2 kohdan toinen alakohta on vieläkin valaisevampi, sillä siinä määrätään seuraavaa: "Jos *joku asianosaisista* asian käsittelyn kuluessa esittää tällaisen uuden perusteen, presidentti voi säännönmukaisten määräaikojen umpeuduttuakin —— asettaa määräajan, jonka kuluessa toinen asianosainen voi lausua tästä perusteesta." [9]

31. Tämän kiellon tarkoituksesta on todettava, että kyse on klassisesta asianosaisille asetetusta velvollisuudesta pysyä kannekirjelmän rajoissa. Kannekirjelmä määrää riidan koh-

7 — EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artikla ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohta.

8 — Kursivointi tässä.

9 — Kursivointi tässä.

teen, jota ei voida asian käsittelyn kuluessa muuttaa esittämällä uusia perusteita, sillä muuten etenkin puolustautumisoikeuksia loukattaisiin. Kun 48 artiklan 2 kohdassa sallitaan poikkeustapauksissa uusien perusteiden esittäminen asian käsittelyn kuluessa, siinä tarkoitetaan uusia tosiasiaperusteita tai oikeudellisia perusteita, joilla tuetaan kannekirjelmässä esitettyä vaatimusta. Yhteisöjen tuomioistuin onkin lausunut yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 42 artiklan 2 kohdasta, jonka sanamuoto on sama kuin nyt esillä olevan määräyksen, että "kyseisessä säännöksessä — — sallitaan poikkeuksellisesti se, että *kantaja* vetoaa uusiin perusteisiin tukeakseen kannekirjelmässä esittämiään vaatimuksia. Siinä ei kuitenkaan anneta *kantajalle* mahdollisuutta esittää uusia vaatimuksia — — ". [10]

32. Tuomioistuin on tehtävänsä johdosta vältämättä ulkopuolisen asemassa suhteessa riitaan, joka sen on ratkaistava.

Tuomion perusteluja ei selvästikään voida pitää 48 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna uutena perusteena.

33. Päädyn siis siihen, että valittaja ei voi menestyksekkäästi väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisseen asian työjärjestyksensä 48 artiklan 2 kohdan vastaisesti sillä perusteella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi asian käsittelyn kuluessa itse esittänyt uuden perusteen.

34. Valituksen tarkoitus voitaisiin kuitenkin ymmärtää myös toisin sen muotoilusta huolimatta. Parlamentti on saattanut haluta sanoa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on pysyttävä hyvin tarkasti asianosaisten määrittelemissä rajoissa, kun se on arvostellut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on perustanut ratkaisunsa siihen, etteivät riidanalaiset siirtoilmoitus ja kilpailuilmoitus vastanneet toisiaan, vaikkei kantaja ollut vedonnut tähän. [11]

35. On selvää, että tuomioistuimen on ratkaistava asia ainoastaan asianosaisten vaatimusten perusteella. Kuten olen edellä jo todennut, asianosaisten tehtävänä on määritellä riidan rajat, eikä tuomioistuin saa periaatteessa tuomita yli sen, mitä on vaadittu, eikä tietenkään myöskään ratkaista asiaa täysin kannekirjelmässä rajatusta riidasta poiketen.

36. Tuomioistuimen tehtävä ei kuitenkaan ole olla passiivinen eikä sitä voida velvoittaa pelkästään "puhumaan asianosaisten suulla". Sen

10 — Asia 125/78, Gema v. komissio, tuomio 18.10.1979 (Kok. 1979, s. 3173, 26 kohta, kursivointi tässä).

11 — Parlamentin vastauskirjelmässä oleva olennaisesti erilainen lähestymistapa verrattuna valituskirjelmässä olevaan on mahdollista ymmärtää tällä tavoin.

oikeudellinen ratkaisutehtävä (juris dictio) edellyttää sen kykenevän soveltamaan riidan ratkaisemisen kannalta merkityksellisiä oikeussääntöjä seikkoihin, jotka asianosaiset ovat sille esittäneet. Tuomioistuin ei ole sidottu pelkästään niihin väitteisiin, joita asianosaiset vaatimustensa tueksi esittävät, sillä tällöin sen olisi joissakin tapauksissa perustettava päätöksensä oikeudellisesti virheellisiin näkemyksiin.

37. Tästä syystä menettelysäännöt antavat *tuomioistuimelle mahdollisuuden sen ratkaistavaksi saatetun riidan rajoissa pyrkiä eri tavoilla mahdollisimman hyvään ratkaisuun.*

38. Näin ollen tuomioistuin voi tietyssä tilanteessa viran puolesta käyttää perustetta, johon kukaan asianosaisista ei ole vedonnut.

Ei ole esimerkiksi epäilystäkään siitä, etteikö yhteisöjen tuomioistuimen (tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen) tulisi viran puolesta todeta toimivaltansa puuttuvan, vaikkei kukaan olisi siihen vedonnutkaan, jos sen käsiteltävänä oleva kanne kuuluu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (tai yhteisöjen tuomioistuimen) toimivaltaan. [12] Yhteisöjen tuomioistuin on myös katsonut, että sen tehtävänä on viran puolesta valvoa, että kanteen tutkimisen edellytykset täyttyvät, vaikkei vastaaja ole esittänytkään oikeudenkäyntiväitettä. [13]

39. Käsitykseni mukaan sitä, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on menetellyt tässä asiassa, ei kuitenkaan ole pidettävä tällaisena uuden perusteen esittämisenä viran puolesta, vaikka parlamentti näyttää näin väittävän. [14] Toteamusta, jonka mukaan riidanalaisissa ilmoituksissa asetetut edellytykset eivät vastaa toisiaan, ei voida rinnastaa kanneperusteeseen. Kyse on pikemminkin siitä, että kantajan esittämän kanneperusteen (henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan rikkominen) tueksi esitettyä väitettä on kehitetty, kuten muutoksenhaunalaisesta tuomiosta ilmenee. [15]

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on nimittäin kiinnittänyt huomiota kyseessä olevissa ilmoituksissa asetettujen edellytysten erilaisuuteen pelkästään siinä yhteydessä, kun se on tutkinut tämän säännöksen rikkomista koskevaa kanneperustetta.

Se ei siis ole viran puolesta esittänyt riidanalaisten ilmoitusten erilaisuuteen perustuvaa "perustetta".

40. Tuomioistuin voi myös määrätä tehtäväksi tiettyjä asian selvittämistoimia. [16] Tästä mahdollisuudesta ei kuitenkaan ole nyt kyse.

12 — EY:n tuomioistuimen perussäännön 47 artiklan 2 kohdan perusteella.

13 — Ks. esim. asia 294/83, Les Verts v. parlamentti, tuomio 23.4.1986 (Kok. 1986, s. 1339, 19 kohta).

14 — Ks. erityisesti parlamentin vastauskirjelmän 16—18 kohta.

15 — Ks. viimeisimpien tuomioiden joukosta asia C-153/96 P, De Rijk v. komissio, tuomio 29.5.1997 (Kok. 1997, s. I-2901, 19 kohta), jossa yhteisöjen tuomioistuin on huolellisesti tehnyt eron perusteen ja väitteen välille ja katsonut esimerkiksi, että sellaisen väitteen esittäminen, jolla tuetaan perustetta, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo tutkinut, ei ole uusi peruste.

16 — Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen osalta tästä mahdollisuudesta on määrätty sen työjärjestyksen 65 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa.

41. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ei voida arvostella siitä, että se on esittänyt kysymyksiä asianosaisille, koska kyse on sen työjärjestyksen 64 artiklassa sen käytettäväksi asetetusta prosessinjohtotoimesta. Näillä toimilla pyritään tämän artiklan 1 kohdan mukaan "— — varmistamaan, että asiat valmistellaan ja käsitellään ja riidat ratkaistaan parhaissa mahdollisissa olosuhteissa". Vastaavasti EY:n tuomioistuimen perussäännön 29 artiklassa, jota sovelletaan perussäännön 46 artiklan 1 kohdan [17] nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, määrätään seuraavaa: "Käsittelyn aikana yhteisön tuomioistuin voi kuulla — — asianosaisia henkilökohtaisesti — — ".

42. Sitä vastoin ei ole poissuljettua, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta olisi voitu arvostella siitä, jos se olisi henkilöstösääntöjen 29 artiklan rikkomista koskevan kanneperusteen yhteydessä tutkinut kysymyksen riidanalaisten ilmoitusten eroavuudesta kuulematta tästä asianosaisia. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämät kysymykset ovat johtaneet siihen, että parlamentti on ottanut kantaa asiaan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on varmistanut, että se on noudattanut kontradiktorista periaatetta, jota sen olisi voitu muussa tapauksessa katsoa loukanneen.

43. Päädyn siis siihen, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen voida katsoa toimineen 48 artiklan 2 kohdan vastaisesti eikä rikkoneen asiaan sovellettavia menettelysääntöjä, kun se on perustanut päättelynsä vastauksiin, joita asianosaiset ovat antaneet esitetyn kumoamisperusteen tutkimisen yhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen heille esittämiin kysymyksiin.

Asianomaiselle vastaisen toimenpiteen ja oikeussuojan tarpeen puuttuminen

44. Parlamentti on valituksessaan [18] väittänyt muun muassa, että siltä varalta, että 48 artiklan 2 kohdan rikkomiseen perustuva valitusperuste jätettäisiin tutkimatta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esiintuomaa väitettä ilmoitusten erilaisuudesta ei voida hyväksyä *asianomaiselle vastaisen toimenpiteen ja oikeussuojaintressin puuttumisen vuoksi*. Parlamentti nimittäin katsoo, että koska Gutiérrez de Quijano y Lloréns ei ole osallistunut kilpailuun nro PE/161/LA, tätä kilpailua koskevan ilmoituksen tekstiä ei voida pitää hänelle vastaisena. Sitä paitsi se, ettei hän ole osallistunut kilpailuun, osoittaa myös, ettei hänellä ole oikeussuojan tarvetta.

45. Todettakoon ensinnäkin *asianomaiselle vastaisen toimenpiteen puuttumisesta*, ettei Gutiérrez de Quijano y Lloréns ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa riitauttanut kilpailuilmoitusta, vaan päätöksen, jolla hylättiin hänen siirtoilmoituksen johdosta tekemänsä hakemus. Näin ollen asianomaiselle vastainen toimenpide -edellytyksen täyttymistä on arvioitava vain siirtoilmoitukseen nähden.

46. Huomattakoon lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tavoin seuraavaa: "— — [Koska] kantajan hakemus on tutkittu siirtoilmoituksen perusteella, jossa oli asetettu ankarampia edellytyksiä kuin kilpailuilmoituksessa", [19] "— — kantajan hakemus — — on hylätty sääntöjenvastaisesti, jolloin on

17 — Tämä kohta kuuluu seuraavasti: "Asiain käsittelystä yhteisön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa määrätään tämän perussäännön III osastossa, lukuun ottamatta 20 artiklaa."

18 — Valituksen 19 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

19 — Tuomion 48 kohta.

rikottu henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohtaa, jossa asiaa koskevan oikeuskäytännön mukaan edellytetään — —, että palvelukseenottomenettelyn eri vaiheissa julkaistavissa ilmoituksissa asetetut edellytykset pysyvät samoina". [20] Näin ollen ei voida menestyksekkäästi väittää, ettei kilpailuilmoituksen teksti olisi Gutiérrez de Quijano y Llorénsille vastainen, sillä hänen hakemuksensa hylkäämisen on katsottu tapahtuneen sääntöjenvastaisesti juuri siitä syystä, ettei kilpailuilmoituksen teksti vastannut siirtoilmoituksen tekstiä.

47. Parlamentin väitettä, jonka mukaan Gutiérrez de Quijano y Llorénsilta *puuttuisi oikeussuojaintressi*, koska hän ei ole osallistunut kilpailuun, ei myöskään voida hyväksyä. Kuten nimittäin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tuomionsa 41 kohdassa toteaa, "— — *henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan* mukaan nimittävän viranomaisen on ensisijaisesti tutkittava ylennys- ja siirtomahdollisuudet toimielimen sisällä ennen siirtymistä johonkin myöhempään vaiheeseen, joissa sen on ensin tutkittava sisäisen kilpailun järjestämismahdollisuus, arvioitava sen jälkeen toimielinten väliset siirtohakemukset ja järjestettävä tarvittaessa avoin kilpailu — — ". Tästä seuraa, ettei parlamentti voi edellyttää, että siirtoa hakeva hakija läpäisisi kilpailun, jonka tulokset on tarkoitus ottaa huomioon vasta siirtoilmoituksen perusteella tehtyjen hakemusten lopullisen tutkimisen jälkeen, vaikka kilpailuun osallistumiseksi tehtyjen hakemusten viimeisenä jättöpäivänä (tässä tapauksessa 25.1.1993), joka oli aiempi kuin siirtoilmoituksen julkaisemispäivä (tässä tapauksessa 15.3.1993), siirtoilmoituksesta ei vielä ollut tietoa.

20 — Tuomion 49 kohta.

Siirtoilmoituksen ja kilpailuilmoituksen väliset erot

48. Siltä varalta, että yhteisöjen tuomioistuin katsoisi kuitenkin, että "ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käyttämä kumoamisperuste olisi hyväksyttävissä" ja ettei kyse ole asianomaiselle vastaisen toimenpiteen tai oikeussuojaintressin puuttumisesta johtuvasta tutkimatta jättämisestä, parlamentti toistaa [21] lopuksi viitaten valituksensa erääseen liitteeseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt väitteet, joiden mukaan ilmoitusten tekstin pelkästään toimitukselliset erot eivät ole mitenkään vaikuttaneet Gutiérrez de Quijano y Llorénsin hakemuksen tutkimiseen.

49. Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällaista argumentointia, jossa pelkästään vain toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet tai väitteet, ei voida hyväksyä, koska sillä tosiasiassa pyritään siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkittaisiin uudelleen, mikä ei EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan. [22]

21 — Valituksen 28 kohta.

22 — Ks. vastaavasti esimerkiksi asia C-403/95 P, Obst v. komissio, määräys 15.1.1998 (Kok. 1998, s. I-27, 18 kohta).

50. Edellä esitetyn perusteella katson, että valitus on siis hylättävä.

51. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota tämän saman työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan muutoksenhaussa, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska parlamentti on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Ratkaisuehdotus

52. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) hylkää valituksen ja

2) velvoittaa Euroopan parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.